

Chương 230: Team Quest Truy Tìm Sát Nhân (4) - Lần Đầu Làm Chuyện Ấy Của Harriet (Số từ: 4013)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:59 PM 07/05/2023

Charlotte de Gardias cảm thấy kỳ lạ.

“C-chà, ý tôi là. Tôi đoán là tôi đã đi ngủ, nhưng ừm... tôi không nhớ lắm.”

Có phải cô ấy là Đồ ngốc?

Một người có thể học Ma thuật mà ngu ngốc như vậy thì thật vô nghĩa.

Harriet hoàn toàn không phải là một con ngốc.

Tuy nhiên, họ có thể thấy rõ ràng rằng cô ấy đang lo lắng, vì vậy họ thắc mắc tại sao cô ấy lại hành động ngu ngốc như vậy, tuy nhiên, mặc dù cô ấy đã phản ứng lại một chút khi Bertus quyết định đẩy cô ấy ra một chút, nhưng tất cả những gì phát ra về cơ bản là vô nghĩa.

Đêm hôm trước, Louis Ankton và Ellen Artorius đã bị ám sát. Khi được hỏi cô ấy đã ở đâu và làm gì vào thời điểm đó, cô ấy chỉ trả lời rằng cô ấy đang ngủ trong phòng riêng của mình, nhưng cô ấy thậm chí không chắc về điều đó và cô ấy thực sự

không nhớ... Đó có thể là trường hợp bởi vì cô ấy thực sự lo lắng và bối rối.

Thậm chí, cô còn dùng những lời lẽ nghi ngờ để che giấu đằng sau.

"Có ai có thể làm chứng cho bằng chứng ngoại phạm của cậu đêm qua không?"

"Ừ-ừm... tôi không nghĩ vậy..."

"Harriet, cậu đã uống trà với tôi đến tận khuya."

"Tôi-tôi sao?!"

Một cô gái không phải là một con ngốc đang hành động như một con ngốc.

Cô ấy bị làm sao vậy?

Cô ấy còn quá trẻ để mắc chứng mất trí nhớ.

Charlotte đã cảm thấy khá rắc rối.

Cô ấy đã có một khởi đầu thuận lợi vì cô ấy đã dễ dàng thoát khỏi Reinhardt, kẻ là trở ngại lớn nhất cho nhiệm vụ và là kẻ khó đối phó nhất, sử dụng những định kiến mà mọi người có về anh ta.

Tuy nhiên, cuối cùng, cô ấy vẫn cảm thấy không thoải mái khi chia sẻ chiến thắng của mình với Bertus nếu cô ấy muốn trở thành người chiến thắng trong nhiệm vụ.

Một khi cô đã được giao nhiệm vụ phải giành chiến thắng, cô phải giành chiến thắng bằng bất cứ giá nào.

—Đó là cách mà Charlotte đã sống — giống như cách mà Bertus đã sống.

Vì vậy, cô ấy đã có thể đưa ra một số phán đoán vô cùng lạnh lùng trong tình huống đó.

Reinhardt là kẻ vấp ngã lớn nhất, vì vậy cô phải loại bỏ anh ta ngay từ đầu để thành công.

Đêm đó, cô đã quyết định đối phó với Harriet de Saint-Owan và Louis Ankton, nghĩ rằng cô nên đối phó với những sinh viên thông minh tiếp theo.

Harriet không chỉ thông minh mà còn là thành viên của câu lạc bộ mới có tên là Hội Nghiên cứu Phép thuật, và cô ấy cũng rất được yêu mến. Có thể nói rằng cô ấy là người có ảnh hưởng nhất đối với các bạn cùng lớp sau Reinhardt.

Bertus đã đưa ra đề xuất và Charlotte chịu trách nhiệm thực hiện.

Nhưng sau đó...

'Giết tôi đi.'

"...Huh?"

Cô vốn tưởng rằng mình lén lút di chuyển trong lúc không có ai để ý, nhưng rồi cô lại bị ai đó từ phía sau bắt gặp mà cô không hề hay biết.

—Ellen Artorius.

‘Cô là một trong những sát thủ. Cứ giết tôi đi.’

'Tôi không biết ý của cô là gì? Tôi chỉ đang tìm ai đó để qua đêm cùng. Thật khó chịu khi ở một mình ở đây.'

'Hãy giết tôi đi, tôi biết cô ở đây để giết Harriet.'

Như thể đang cố nói với cô ấy đừng sử dụng những lời bào chữa vớ vẩn không hiệu quả, Ellen đọc được hành vi của cô ấy và yêu cầu cô ấy giết mình.

Cô đã được đọc hoàn toàn.

Và cô ấy thậm chí còn không biết đối thủ của mình đang theo đuổi điều gì, nhưng có vẻ như cô ấy chỉ muốn bị loại khỏi nhiệm vụ.

Chỉ với điều đó, Charlotte đã cảm thấy một cảm giác thất bại và khó chịu nhất định.

'...Chắc chắn, tôi sẽ ám sát cô.'

*Pa!

Hiện vật thu hồi được kích hoạt ngay lập tức và Ellen biến mất khỏi nơi cô ấy đứng. Charlotte cảm thấy vô cùng khó chịu vì cô ấy đã bị đọc và cô ấy không thể hiểu được ý định của Ellen.

Cô ấy dường như không quan tâm đến bất cứ điều gì. Nó cảm thấy khó chịu.

Có vẻ như ai đó đã làm hết sức mình trong một việc gì đó mà họ thậm chí không thực sự quan tâm.

Nó không vui chút nào.

Cô cảm thấy như mình đã thua trước khi thực sự bắt đầu, nhưng cô không thể bỏ cuộc.

Do đó, mục tiêu mà cô ấy muốn loại bỏ vì họ thông minh đã sống sót, điều này sẽ gây ra sự nghi ngờ. Lẽ ra họ nên quyết định chọn Ellen chứ không phải cô ấy.

Đó là một đánh giá sai lầm. Tất nhiên, đó là gợi ý của Bertus.

Cuối cùng, mục tiêu tiếp theo mà họ muốn loại bỏ sau Reinhardt, thực tế đã cầu xin được loại bỏ.

Tuy nhiên, Charlotte đã cảm thấy khá buồn vì cô ấy không thể đoán trước được hành động của Ellen.

“C-chà... Rốt cuộc thì có vẻ như tôi có bằng chứng ngoại phạm... Không, ý tôi là... K-không thể nào! Không đời nào!”

Nhìn Harriet de Saint-Owan tự chui vào bẫy khiến Charlotte chán nản.

Cô gái đó, người hoàn toàn không ngu ngốc như vậy, đã hành động như một kẻ ngốc hoàn toàn.

Vậy thì phải có lý do cho sự ngu xuẩn đó.

Với tốc độ đó, cô ấy sẽ bị xử tử.

Nếu kết quả của những hành động ngu ngốc của cô ấy là bị hành quyết, thì mục đích của cô ấy phải nói là hành quyết.

Cô ấy muốn bị xử tử...

Cô dần bắt đầu hiểu chuyện gì đang xảy ra.

—Ellen và Harriet...

Không ai trong số họ dường như quan tâm nhiều đến nhiệm vụ.

'Hai người đó thích Reinhardt đến mức nào?'

Charlotte đang trở nên khó chịu.

Họ đã loại bỏ anh ta vì họ sợ ảnh hưởng đáng kinh ngạc của Reinhardt.

Đó là câu trả lời đúng.

Chỉ bằng cách loại bỏ tên đó một mình, hai trong số những mục tiêu nguy hiểm nhất của họ về cơ bản đã tự mình từ bỏ nhiệm vụ.

Một người đã bị loại sau khi phát hiện ra một trong những kẻ ám sát, và người còn lại đang cố tự hành quyết mình bằng cách hành động như một tên ngốc mặc dù cô ấy không phải là một kẻ ám sát.

Cô ấy đã quyết định thực hiện nước đi đó vì cô ấy nghĩ đó là câu trả lời đúng, và nó đã giúp cô ấy gạt hái được nhiều phần thưởng hơn cả những gì cô ấy mong đợi.

Đó là một điều quá bất ngờ nên cuối cùng khiến Charlotte khó chịu.

Reinhardt có nhiều ảnh hưởng hơn cô tưởng.

'Cậu ấy có gì tốt?'

Trong mọi trường hợp, không có lý do gì để ngăn cô gái đó tự hành quyết.

Tuy nhiên, cô ấy chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu khi thấy đối thủ của mình không cố gắng hết sức.

Charlotte đã mất hết hứng thú với nhiệm vụ nhóm.

"Hãy biểu quyết. Tôi nghĩ nó khá rõ ràng."

Charlotte đề nghị chỉ xử tử đối thủ của mình, kẻ đang rất muốn chết, với một nụ cười trên môi.

'Mình đoán... Cậu ấy đáng được yêu thích.'

Khi nghĩ về Reinhardt, cô ấy không nhận thấy rằng nụ cười của cô ấy có vẻ hơi khác thường lệ.

Khi tôi nghe cô ấy giải thích về cách cô ấy bị hành quyết, tôi đã bị sốc.

"Này, Đồ đàn, vậy là cậu bị nghi ngờ, bắt đầu nói những điều vô nghĩa, và sau đó bị xử tử? Cái con này—"

"Đừng gọi tớ là Đồ ngốc! và Đồ đàn?! Cậu đúng là Đồ ngốc! Há... Há! ha hả!"

Mặt Harriet tái nhợt và đỏ bừng, trông như thể cô ấy muốn phủ nhận thực tế. "Tại sao tớ phải nghe cậu gọi là Đồ đàn sau khi đã gọi tớ là Đồ ngốc?" là những gì cô ấy dường như muốn nói.

"Không phải lúc này thích hợp hơn bất kỳ lúc nào khác để gọi cậu là Đồ đàn sao? Đồ đàn."

"Ít nhất! Cậu! Cậu thực sự! KHÔNG! Đừng gọi tớ là Đồ đàn! Tớ không phải là Đồ đàn!"

Theo cách tiếp cận mới của tôi là gọi cô ấy là đồ đàn, tôi đã khiến mặt Harriet đỏ bừng lên bằng cách sử dụng từ “Đồ ngốc” cổ điển. Cô ấy trông thật tội nghiệp.

Nhưng cô gái đó đã bị xử tử sau khi làm bầm vài điều vô nghĩa. Tôi nghĩ Harriet thông minh nhưng thực sự cô ấy không thể sử dụng bộ não của mình tốt như vậy trong thực tế? Cô ấy dường như đang nói sự thật, đánh giá qua vẻ ngoài của cô ấy.

Cô ấy dường như đã bị cuốn vào âm mưu của thủ phạm một cách vô ích.

Tôi đã không thực sự nhìn thấy những gì đã xảy ra, vì vậy tôi không thể quá chắc chắn nếu chỉ nghe cô ấy kể lại.

Dù sao thì Harriet đã không bị ám sát, nhưng cuối cùng, cô ấy đã bị loại vào ngày hôm sau.

Và sau một thời gian, sinh viên bị loại tiếp theo đã đến.

—Đó là Kono Lint.

Trong bản gốc, Class A sẽ đề cử một người có thể là sát thủ của Class B, và Class B sẽ đề cử một người có khả năng là sát thủ của Class A.

Tất nhiên, đó không nhất thiết phải là trường hợp đó.

Tuy nhiên, cuối cùng nó vẫn là một nhiệm vụ nhóm, vì vậy không có gì tốt khi giảm số lượng người trong lớp của chính mình.

Rốt cuộc, nó giống như tấn công lớp của chính mình.

Tuy nhiên, trong phiên tòa ngày hôm đó, 2 sinh viên Class A đã bị xử tử.

4 sinh viên của Class A đã bị loại vào ngày thứ hai.

“Sao cậu lại bị loại?”

Giống như Harriet đã bị xử tử một cách bất công, có vẻ như Kono Lint cũng ở trong tình trạng tương tự.

"KHÔNG! Tôi đã bị xử tử vì không gì khác ngoài tài năng của mình! Làm thế nào điều này có ý nghĩa gì?!"

Lint sắp khóc về việc anh ấy cảm thấy sai lầm như thế nào.

Tài năng của Kono Lint—[Dịch chuyển tức thời]. Ngay cả khi anh ta có bằng chứng ngoại phạm chắc chắn, người ta cũng không thể chắc chắn những gì anh ta đã làm hoặc không làm vì biến số gọi là [sức mạnh siêu nhiên] của anh ta. Họ đã sử dụng phương pháp đó?

“...Phải rồi, cậu chắc chắn không thể nói bất cứ điều gì nếu họ nghi ngờ như thế.”

Mặt Kono Lint tái nhợt trước lời nói của tôi.

“Bây giờ tôi có thể di chuyển quần lót cùng với tôi bao nhiêu đi chăng nữa... Nếu tôi làm thế, tôi sẽ bị tuyên bố là hoàn toàn điên sau nhiệm vụ này. Ngay cả khi tôi là một trong những sát thủ, cậu có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ sử dụng tài năng của mình không?”

Tốt...

Nếu Kono Lint là một trong những sát thủ và sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình...

Anh ta sẽ chỉ ngẫu nhiên xuất hiện trong phòng riêng của một trong những người bạn cùng lớp không mặc gì ngoài quần lót và sau đó biến mất sau khi tuyên bố bị ám sát.

Điều đó rất... Tôi nên nói thế nào nhỉ?

Bức tranh hoàn hảo về một tên tội phạm.

Kono Lint dường như cảm thấy thực sự bị xúc phạm, tự hỏi làm sao người ta có thể nghĩ rằng anh ta lại làm một việc như vậy.

Vâng, anh ấy sẽ không.

Nhưng tôi có thể nói gì đây? Lint đã có loại danh tiếng đó. Thành thật mà nói, nó hơi tệ.

—Tuy nhiên, theo một nghĩa khác với tôi.

Anh ấy cảm thấy như chết tiệt.

“Thực ra, cậu ta có bằng chứng ngoại phạm, nhưng chúng tôi đang đưa ra giả thuyết về việc

làm thế nào cậu ta có thể ám sát ai đó nếu là kẻ ám sát, và trong khi chúng tôi đang nói về điều đó...”

Harriet đã bị xử tử sau khi phun ra một số lời vô nghĩa.

Sau đó, họ chỉ cho rằng một trong số họ là sát thủ, hết người này đến người khác, và đưa ra giả thuyết về cách họ có thể ám sát những người khác—đó là kiểu thảo luận của họ.

Họ chỉ đi qua các sinh viên.

Sau đó, họ bị mắc kẹt trên Kono Lint.

Nếu anh ta là sát thủ thì sao?

Anh ta có thể [dịch chuyển tức thời] vào phòng của họ chỉ mặc đồ lót của mình...

Sau khi hình dung ra bức tranh đó trong đầu, tất cả bọn họ nhất trí quyết định xử tử Kono Lint.

Anh ta có thể không phải là kẻ ám sát, nhưng nếu họ đúng, điều đó sẽ vô cùng đáng sợ.

Anh chàng chắc hẳn đã rất khó chịu.

“Thật không công bằng!”

“Ừm, tôi nên nói gì đây? Khả năng làm được cũng bằng một nửa tội ác”.

Kono Lint rời đi, tìm kiếm phòng riêng của mình sau khi nói rằng anh ấy không có đủ năng lượng để ăn bất cứ thứ gì ngay lúc đó, như thể anh ấy

cảm thấy vô cùng chán nản khi bản thân khả năng của mình đã trở thành đối tượng bị khinh miệt.

Harriet nhìn quanh dinh thự có vẻ như cô ấy cảm thấy tốt hơn, mặc dù cô ấy cũng đã bị hành quyết khá bất công.

"Chà, cái gì thế? Nó được làm rất tốt."

Sau đó, khi cô nhìn thấy người tuyết được che bởi một chiếc ô bên ngoài cửa sổ, đôi mắt cô mở to.

Sau khi nhìn nó khá kỹ một lúc, Harriet lần lượt nhìn giữa tôi và người tuyết.

"Là cậu đúng không? Ai đã làm ra nó?"

"....."

Ellen có vẻ hơi miễn cưỡng nói với cô ấy, trong khi Harriet trông hơi khó chịu, nghịch tặc khi cô ấy nhìn cô ấy.

"Ồ, hai chúng tớ, bọn tớ đã làm được... Yeah."

Harriet nhúm mày và nhìn tôi.

"Tớ không thể tưởng tượng được là cậu có thể làm một người tuyết... và những thứ tương tự như vậy."

"Tớ chỉ lăn tuyết một chút, cậu ấy là người làm mọi thứ khác."

"Oh, là như vậy...?"

Thật ra, tôi đã không thực sự làm gì nhiều trong quá trình làm người tuyết đó. Harriet dường như

không thể tưởng tượng nổi tôi đang lăn mấy quả bóng tuyết với vẻ mặt nghiêm túc.

“Tớ cũng muốn làm người tuyết.”

Xu hướng quái quỷ gì vậy?

Harriet than vãn rằng cô ấy cũng muốn đắp người tuyết vào buổi tối.

Cô ấy muốn làm người tuyết, nhưng cô ấy không muốn làm một mình, vì vậy cuối cùng tôi đã bước vào vòng thứ hai của việc xây dựng người tuyết; Ellen cũng tham gia.

Harriet không khéo tay đến thế...

Tuy nhiên, cô sở hữu "Cheat code" gọi là [Ma pháp].

*Lăn, lăn, lăn...

“Một người làm *người tuyết* thay vì người tuyết, và người kia làm người tuyết khổng lồ thay vì người tuyết.”

Quả cầu tuyết của Harriet ngày càng lớn hơn, vượt quá chiều cao của chính cô ấy, nhờ sử dụng Ma pháp [điều khiển từ xa]. Quả cầu tuyết lớn đến mức không thể đẩy nó bằng sức của chính mình, vì vậy cô ấy bắt đầu sử dụng Ma pháp.

Mặc dù quả cầu tuyết đã lớn đến mức đôi khi nó bắt đầu vỡ ra, nhưng nó luôn tự xây dựng lại.

—Pháp sư.

Tôi cũng muốn trở thành một Pháp sư!

“Này, nhìn kìa! Cậu đã bao giờ nhìn thấy một quả cầu tuyết lớn như vậy trước đây chưa?”

"Là vậy sao?"

Harriet, mặt đỏ bừng, kêu lên. Cái lạnh dường như không làm phiền cô. Điều đó tuyệt vời đến mức nào? Không giống như Ellen, biểu hiện của cô ấy thể hiện rõ ràng rằng cô ấy có vui hay không.

Cô ấy có vẻ hạnh phúc, điều đó khiến tôi cũng có tâm trạng tốt.

“Nào, đẩy nó đi. Nhanh lên.”

Harriet nắm lấy cánh tay tôi và kéo tôi theo, yêu cầu tôi đẩy quả cầu tuyết khổng lồ của cô ấy.

“Huff!”

Nó thậm chí không nhúc nhích.

Tôi không thể lăn quả bóng tuyết làm từ tuyết nén cao hơn chiều cao của Harriet và thậm chí là của tôi.

"Cái gì? Cậu thậm chí không thể đẩy nhiều như vậy?"

Harriet che miệng cười khúc khích. Không, cô ấy đang cố kiểm tra tôi hay gì đó?

“Muốn tớ cho cậu xem không?”

"Huh? Cho tớ xem cái gì?"

“À, chỉ cần ngồi lại và xem.”

Tên con đồ đó...

Tôi không muốn dùng nó chỉ để lăn vài quả cầu tuyết.

Tăng cường cơ bắp của tôi... đến mức tối đa.

“Huff!”

Tôi đẩy quả cầu tuyết bằng cơ tay, eo và chân căng lên.

*Cạch!

“...Huh?”

Tuy nhiên, thay vì lăn, quả cầu tuyết khổng lồ bắt đầu xẹp xuống khi tay tôi bị kẹt trong đó.

“C-cái gì...”

“Aaarg!”

*Rầm!

Khi quả cầu tuyết sụp đổ, cả Harriet và tôi đều bị tuyết rơi vùi lấp.

Hai chúng tôi, những người đã hoàn toàn bị bao phủ, nhận thấy mình đang ở trong một tình huống khá bất thường.

“Này! Cậu đã đẩy nó mạnh như thế nào để nó sụp đổ?”

Tuy nhiên, Harriet có vẻ khó chịu hơn về quả cầu tuyết của cô ấy đã bị vỡ hơn là tình trạng chúng tôi bị chôn vùi bởi quả cầu tuyết nói trên.

“Không, tớ không biết chuyện như thế này sẽ xảy ra.”

"Bất cứ điều gì! Biến đi! Tớ sẽ chỉ làm một lần nữa!"

Harriet bắt đầu xây dựng lại nó, thở hồn hển và thở hồn hển khi cô cố ghép quả cầu tuyết lại với nhau như lắp một số mảnh ghép hình.

*Lăn, lăn, lăn...

Và Ellen đang lăn một quả cầu tuyết đã vượt qua chiều cao của mình một cách dễ dàng như thể đang lăn một quả bóng bay.

Không, Harriet thực sự cần sử dụng Ma pháp để di chuyển nó, nhưng cô gái đó chỉ sử dụng [sức mạnh thể chất] của mình để làm điều đó. Và trước khi tôi biết điều đó, quả cầu tuyết mới của Harriet thậm chí còn to hơn trước sau khi cô lăn nó một chút.

Cho dù cô ấy mạnh mẽ đến đâu, làm sao điều đó có thể xảy ra?

KHÔNG...

"Tại sao cậu lại sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] để lăn những quả cầu tuyết?"

Nhìn kỹ, tôi có thể thấy năng lượng màu xanh bao trùm cơ thể của Ellen. Trước sự ngạc nhiên của tôi, Ellen nhìn tôi với vẻ ỉu rĩ.

"Nếu không sử dụng, tớ sẽ không thể lăn nó."

Ma thuật là một môn học cao quý...

Và ở đó, cô ấy đang sử dụng sức mạnh siêu phàm đó để lăn tuyết.

Điều đó có nghĩa là cô ấy đã có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] ở cấp độ mà cô ấy có thể sử dụng nó cho các hoạt động hàng ngày.

Đó là một số tài năng không thể tin được.

Dù sao đi nữa, Ellen dường như đã đồng ý với kế hoạch tạo ra một người khổng lồ tuyết siêu lớn của Harriet sau khi cô ấy tạo ra một con người tuyết.

Để đáp người tuyết, à không, người khổng lồ tuyết...

Tổng cộng có ba bước:

—Đầu tiên là quả cầu tuyết của Ellen, quả cầu lớn nhất, tiếp theo là quả cầu tuyết do Harriet làm, lớn thứ hai, và sau đó là quả cầu tuyết tôi làm bằng [sức mạnh siêu nhiên] của mình, tuy vẫn rất to nhưng lại là quả nhỏ nhất trong ba quả cầu.

Để duy trì sự cân bằng của nó, chúng tôi đã làm nhiều việc khác nhau như xử lý phần đế bằng ma thuật, và như thế, chúng tôi đã tạo ra được một người khổng lồ tuyết cao khoảng 5 mét.

Thông thường, người ta thể hiện cánh tay của người tuyết bằng những thanh gỗ, không đủ theo tỷ lệ đó, nhưng chúng tôi đã tìm thấy một số cây

chết xung quanh và chỉ cần đập chúng vào hai bên của người khổng lồ tuyết.

“Nó đã biến thành một con quái vật tuyết, không chỉ là một người khổng lồ tuyết.”

Nó trở thành một con quái vật tuyết hai tay kỳ dị, vặn vẹo. Nó không dễ thương chút nào, nhưng nó hơi đáng sợ.

“Chỉ là cách điệu một chút thôi.”

"Tớ không nghĩ đó là những gì cậu nên gọi nó."

“Dù sao thì...!”

Harriet đang mỉm cười như thể cô hài lòng với kết quả. Cũng có một số người đứng xem từ xa, tỏ vẻ tò mò; họ thậm chí còn mang cho chúng tôi một ít đồ uống ấm, nói rằng chắc hẳn chúng tôi cảm thấy lạnh, vì vậy cả ba chúng tôi chỉ đứng đó, ngây người chiêm ngưỡng người khổng lồ tuyết đã hoàn thành.

Tôi, người được tạo ra từ tuyết bởi Ellen, đứng cạnh người khổng lồ tuyết.

"Tại sao cậu lại làm một cái gì đó như thế?"

Đó không phải là luyện tập, cũng không phải là nghiên cứu Ma thuật.

Tôi không thể tin rằng chúng tôi đã trải qua cả ngày như thế mặc dù chúng tôi chỉ đơn giản là chờ đợi nhiệm vụ nhóm kết thúc.

“Thật là vui, vậy không ổn sao?”

Harriet nói với một nụ cười bền lên trên môi.

"Tớ đoán vậy?"

Chà, đó là tất cả những lý do mà người ta cần, tôi đoán vậy.

"Thật ra, đây là lần đầu tiên tớ làm người tuyết."

"...Thật sự?"

Mắt Harriet lấp lánh khi nhìn thấy người tuyết khổng lồ, mặt cô đỏ bừng.

"Khi tuyết rơi ở Công quốc, tớ không được phép ra ngoài vì nó không trang nghiêm. Tớ cũng không có ai để làm bạn."

Harriet là tiểu thư của một Đại công quốc, nhưng suy cho cùng, cô lại giống như Công chúa của một quốc gia, nên có vẻ như đó là lần đầu tiên trong đời cô làm một việc như vậy.

"Tớ rất vui vì đã đến Temple."

Harriet mỉm cười rạng rỡ, không còn bóng tối trên khuôn mặt khi cô ấy nói một cách vui vẻ.

Cô được gia tộc yêu quý, nhưng cuối cùng, tài sản của cô dường như giống như một nhà tù đối với Harriet.

Nhìn Harriet khi cô bày tỏ cảm xúc thật của mình mà không làm âm ỉ lên có phần đau lòng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading